

[Sigsgaard.]

vejet, hvordan man nu kunne sikre, at det, der skulle op og stå i stedet for det, der bliver nedrevet, fik en rimelig kvalitet og ikke i løbet af meget få år udviklede sig til ny slum, og dér synes jeg der er sket forbedringer under udvalgsbehandlingen.

Endelig vil jeg pege på den forbedring, der ligger i, at udvalget ligesom peger på, at saneringsloven måske bør afløses af eller i hvert fald udbygges med en byfornyelseslov. Det er også en afgjort forbedring. Det er vigtigt, at man kommer til at se såvel nedrivningen af saneringsmodne ejendomme som opførelsen af nybyggeri under en helhedssynsvinkel. Men der er også svage punkter ved lovforslaget. Man opretholder muligheden for ejerlavssaneringer, og derved kommer man til at hæmme tempoet i saneringen, rent bortset fra at det ud fra min opfattelse er et forkert princip, at den slags saneringer skal være tilladt.

Dernæst er der tale om en langt fra tilstrækkelig forøgelse af det almennyttige byggeri. Det var rimeligt at ledsage vedtagelsen af den ny saneringslov med bestemmelser om væsentlige udvidelser af det almennyttige byggeris kvota, men jeg må dog i samme forbindelse understrege, at jeg ikke er enig med socialdemokratiet og SF i, at mangelen på erstatningslejligheder har været en afgørende hindring for saneringen. Man påberåber sig rundt omkring i kommunerne og måske ikke mindst i Københavns kommune, hvor der er sket for lidt med saneringen, at det er, fordi der ikke har været erstatningslejligheder nok, og nu siger S og SF altså det samme i en mindretalsudtalelse. Det er ikke rigtigt. Der har været erstatningslejligheder nok. Måske kunne man have behøvet bedre vilkår for folks indflytning i disse lejligheder, det er en anden sag, men der har været lejligheder nok.

Det er andre grunde, man skal finde frem, hvis man vil hitte ud af, hvorfor der ikke hidtil har været saneret. Det er først og fremmest de dårlige økonomiske vilkår, der har ansvaret. De kommuner, der har de store saneringsproblemer, vil ofte være kommuner, der har vanskelige økonomiske vilkår, udbyggede kommuner med et stigende antal ældre og med et relativt vigende skattegrundlag, og derfor er det selvfølgelig et økonomisk problem for sådanne kommu-

ner at gennemføre saneringen med den for lille statslige støtte, der ydes.

Den anden hovedårsag til, at der ikke har været sat ind på saneringen, er efter min opfattelse, specielt hvad angår hovedstadsområdet, den manglende økonomiske udligning. Så længe det er sådan, at vi har meget rige kommuner og meget fattige kommuner og så nogle midt imellem, og enhver kommune må, så godt den nu kan, selv sørge for at have sit økonomiske grundlag i orden, får vi denne kamp mellem borgmestre og kommunalbestyrelser om at få de flest mulige og måske også de bedst mulige skatteydere. Det er en meget lidet ønskelig kamp eller konkurrence, der her foregår. Man kan kritisere, at den foregår, men man skal ikke først og fremmest rette kritikken mod de kommunale myndigheder, der går ind i den kamp, for det er forståeligt, at de gør det. Man må rette kritikken mod den lovgivningsmyndighed, som ikke sørger for, at der er en ordentlig økonomisk udligning mellem kommunerne, sådan at man kunne udvikle byerne ud fra mere saglige motiver end kampen om skatteyderne. Det er lovgivningsmagten, der må klare de problemer; man skal ikke regne med, at kommuner i sådanne områder, f. eks. i hovedstadsområdet selv ad frivillighedens vej kan finde ud af en ordentlig økonomisk udligning. Jeg er ganske enig med fru Else-Merete Ross, når hun benyttede lejligheden her i dag til at understrege, at der var et behov for en hovedstadsordning og dermed også, tror jeg fru Else-Merete Ross mente, for en videregående økonomisk udligning.

På de punkter, jeg her har nævnt, og som efter min opfattelse er hovedårsager til, at der ikke hidtil er kommet gang i saneringen, ændres der jo intet ved lovforslagene her. Statstilskuddet sætter man ikke op, det skal fortsat være 50 pct., og det er utilfredsstillende. Selvfølgelig er det et lille plaster på såret, at udvalget i betænkningen skriver, at der kan blive tale om forhøjelser, når projekterne til storsaneringer kommer ind; så vil man vurdere disse projekter og eventuelt foretage forhøjelser. Jeg finder dog, at hvis man virkelig havde ønsket gang i saneringen nu, var dette et centralt punkt at sætte ind på, nemlig at forøge statstilskuddet.

Den økonomiske udligning, jeg lige har omtalt, har vi som bekendt heller ikke fået i